

Nr 674.

Av herrar **Ericsson** i Näs och **Rubbestad**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 240, med förslag till förordning om ändrad lydelse av 2 och 3 §§ statens löneplansförordning den 30 juni 1947 (nr 376), m. m.

I proposition nr 240 har Kungl. Maj:t i anslutning till överenskommelse, som träffats med Sveriges akademikers centralorganisation och Sveriges veterinärförbund, hemställt om att riksdagen för höjande av distriktsveterinärernas inkomster dels måtte förordna om sådan ändring av 2 och 3 §§ statens löneplansförordning den 30 juni 1947 (nr 376), att de i löneplan 4 angivna grundlönerna höjes — inklusive nu utgående tillägg — med i medeltal 1 150 kronor för år, dels också måtte godkänna det med Sveriges akademikers centralorganisation och Sveriges veterinärförbund träffade avtalet om ökning av de i gällande veterinärtaxa intagna arvodesbeloppen med 25 procent. Förslaget innebär, att de årliga kostnaderna för distriktsveterinärernas fasta löner skulle ökas med 300 000 kronor, medan samtidigt taxehöjningen beräknas medföra en ökning av distriktsveterinärernas inkomster med sammanlagt 800 000 kronor.

I propositionen anföres att distriktsveterinärerna varit underkompenserade i förhållande till andra jämförbara tjänstemannagrupper. Vi har i anledning därav ingenting att erinra emot storleken av den inkomstökning, som avtalet med Sveriges akademikers centralorganisation och Sveriges veterinärförbund innebär. Men vi vill ifrågasätta, om fördelningen av inkomsthöjningen på grundlöneökning och taxeökning blivit den lämpligaste. Redan de nu gällande arvodesbeloppen har av många jordbrukare ansetts så betungande, att man ofta dragit sig för att anlita veterinär, ehuru sådan konsultation varit önskvärd. En generell höjning av arvodesbeloppen med 25 procent synes oss under förhandenvarande förhållanden medföra risk för att denna tveksamhet hos jordbrukarna tilltager. Detta gäller givetvis särskilt för sådana jordbrukare, som till följd av långa avstånd har höga veterinärkostnader. Den ifrågasatta arvodeshöjningen synes alltså kunna medföra, att djursjukvården försämras, vilket är en utveckling, som vi icke vill medverka till.

Vi anser, att den ovan påtalade risken för att veterinärerna icke anlitas i för djursjukvården önskvärd omfattning motiverar, att arvodeshöjningen fastställs till en lägre procentsats än vad som föreslagits i propositionen. Vi vill därför föreslå, att distriktsveterinärernas i veterinärtaxan intagna arvodesbelopp höjes med 15 procent i stället för av Kungl. Maj:t föreslagna

25 procent. Med en sådan femtonprocentig arvodeshöjning kan taxehöjningen beräknas medföra en ökning av distriktsveterinärernas inkomster med sammanlagt omkring 500 000 kronor per år. Då detta icke bör föranleda någon minskning av de i propositionen föreslagna sammanlagda inkomsterna för distriktsveterinärerna, förutsätter vi, att de fasta lönerna ökas ytterligare med det mellanskiljande beloppet ca 300 000 kronor till sammanlagt 600 000 kronor för år. Härigenom kommer veterinärernas löneförbättring att få bäras med hälften av staten och hälften av djurägarna. Tillgängligt material möjliggör icke för oss att i detalj precisera de härför nödvändiga ändringarna i löneplansförordningen, men vi förutsätta, att en sådan justering kan vidtagas genom försorg av vederbörande utskott.

Med anledning av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av propositionen nr 240 dels måtte uttala, att de i gällande veterinärtaxa intagna arvodesbeloppen skall utgå med 15 procents tillägg i stället för i propositionen förordade 25 procent, dels också måtte besluta om ändring av lydelsen av 2 och 3 §§ statens löneplansförordning den 30 juni 1947 (nr 376) i överensstämmelse med motionens syfte samt härvid uppdraga åt vederbörande utskott att föranstalta om erforderlig löneplansjustering.

Stockholm den 1 november 1952.

Gunnar Ericsson
i Näs.

Axel Rubbestad.